

Сценарій

вшанування пам'яті жертв голодомору 1932-1933 років:

„Скорботна пам'ять поколінь...”

1932-1933 років в Україні. 22 листопада 2025 р.

Мета: Вшанувати світлу пам'ять безвинно замучених голодом людей. Поглибити знання про роки Голодомору в Україні та його наслідки для українського народу, виховувати повагу до історичного минулого свого народу. Виховувати патріотизм у студентів та зацікавленість до вивчення історичного минулого України.

Обладнання:

1. На столі розламана хлібина і склянка з водою, у підсвічнику – свіча.
3. Напис «Ціна йому – життя»

Хід заходу

Ведучі одягнені в чорний одяг

На початку дзвони.

Ведучий 1: Пам'яті мільйонів українців, які загинули мученицькою смертю від штучного Голоду у 1932 – 1933 роках, присвячується...

На екрані відео кліп «Свіча» Оксани Білозір

Студенти, вдягнені у вбрання темного кольору, виходять з обох боків, шикуються в «журавлиний ключ». **Юнак запалює свічку.**

Студент 1:

Мовчати про це не можна, не сила,
Від спогадів кров аж холоне у жилах.
Вмирили діти і немовлята,
Старі бабусі й вродливі дівчата,
Вмирили села. Зникали птиці.
«Буксири» скидали трупи в криниці.
Опухла матір, не може сісти ...
«Уповноважені» і «активісти»
З-під немовляти, із-під ряднини,
П'яні згорнули останні зернини.
Тиша і смуток. Запалі могили..
Мільйони трупів Вкраїну вкрили.
Трагічна подія відома планеті:
Голодне море у тридцять третім.
Увінчаний він страшним розп'яттям...
Катам народу! Прокляття!

Ведучий 1: Сьогодні ми вшановуємо пам'ять жертв Голодомору 1932 - 1933 років. Кожен із нас переосмислює нашу історію, трагічні її сторінки, які примушують стискатися людські серця. Одна з найстрашніших таких сторінок - Голодомор , який призвів до небачених безневинних жертв.

Ведучий 2: У 1932-1933рр. в Україні був великий голод. Не було ні війни, ні посухи. А була тільки зла воля одних людей проти інших. І ніхто не знав, скільки безвинних людей зійшло в могилу – старих і молодих, дітей і ще ненароджених – у лонах матерів... Голодомор 1932-33 рр. – це період з квітня 1932 по листопад 1933 років.

Відео Голодомор-прояв нелюдської сутності сталінської ідеології

Студент 2:

Ти кажеш, не було голодомору?

І не було голодного села?

А бачив ти в селі пусту комору,

З якої зерно вимели до тла?
Як навіть варево виймали з печі,
І забирали прямо із горшків,
Окрайці виривали з рук малечі
І з торбинок нужденних стариків?
Ти кажеш, не було голодомору?
Чому ж тоді, як був і урожай,
Усе суціль викачували з двору,
-Греби, нічого людям не лишай!
Хто ж села, вимерлі на Україні,
Російським людом поспіль заселяв?
Хто? На чиєму це лежить сумлінні?
Імперський молох світ нам затуляв!
Я бачив сам у ту зловісну пору
І пухлих, і померлих на шляхах.
І досі ще стоять мені в очах...
А кажеш - не було голодомору!

Ведучий 1: Нині ми знаємо, що тут було. Був голод , штучно організований, був масовий сталінський геноцид, свідомо спрямований на згубу українського народу. Це безпрецедентний за своїм катівським розміром злочин сталінщини завдав Україні найтяжчих втрат, коштував нації мільйони і мільйони людських життів, у тому числі й материнських й дитячих.

Лунає музика Мирослава Скорика. (Впродовж композиції звучить то тихіше, то гучніше).

Ведучий 2: 1932-й рік Того року урожай хліба був гарний, але прийшло розпорядження, що хліб роздали незаконно і почали забирати з домівок усе, що знаходили.

Шукали хліб усюди - розривали підлоги, печі, розкидали скирти соломи. Поступово насувався голод.

Люди ходили по стерні, шукали нірки мишей, розкопували їх, і коли знаходили хоча би жменьку зерна, це було велике щастя. Найстрашніше почалося весною 1933 року, Закінчилися всі крихти зерна, з'явилися перші померлі від голоду.

Ведучий 1: Люди їли все, що можливо було жувати. Варили цвіт акації, зелену лободу змішували з товченими качанами кукурудзи, і щасливим був той, хто міг додати жменьку висівок. Від такої їжі пухли ноги, тріскалася шкіра.

Ведучий 2: Люди тихо вмирили, а живим було байдуже, бо вони божеволіли і дичавіли від голоду. Батьки несли на цвинтар мертвих дітей у мішках, везли на візках.

Вимирали цілі родини, особливо, де було багато дітей. Люди божеволіли з голоду.

СЦЕНКА

Сидить зажурена жінка посеред хати. За порожнім столом, на ньому лише сіль.

На ослоні четверо малих дітей, сидять купкою, обнялись і щось шепочуть.

1 дитина Мамо! Мамо! Я їсти хочу!

2 дитина Мамо! Мамо, животик болить!

3 дитина Мамочко! Рідненька! Дай хоч крихіточку хлібчика!

Мати зажурено повертає до них голову, мовчки дивиться.

Діти встають, підходять до неї, обступають з усіх боків, стають на коліна і знову просять.

- Мамо, дайте їсти

Мати мовчки дивиться, а потім і каже :

Я вам казку розповім, а ви слухайте от і забудете про їжу.

Починає розповідати казочку

Десь у темному лісі ...

Одне із дітей каже :

- Мамо! Мамо в очах темно!

Мати встає підходить до дитини, сідає на підлогу, бере голову дитини собі на коліна :

- Закрий очі й поспи.

Дитина Я не хочу очі закривати.

Мати. То дивись на мене, я тебе поколишу.

Дитина. Не колиш мене мамо! Я помираю. Дай мені їсти хоч крихту, і я оживу..

Мати. Прости мені, доню, немає, що їсти.

Дитина. Мамочко, я ж помираю і останній раз їсти прошу.
Мати. Нічого в хаті в нас не має, прости мене, дитино рідна, нічим тебе я не
врятую.

Мати схиляється над дитиною і цілує його, бере на руки і кладе на ослін.

Студент 3:

Запалімо пам'яті свічу,
Всім святим молимося в Божім Храмі.
За душі закатованих катами,
Молитву нашу, Господи, почуй!

Згадаймо тих, хто з голоду зітлів,
Кого та смерть поклала у могилу...
Мільйони українців! Боже Милій,
Чому Ти мій народ не захистив?

— Матусю, хлібця! — квілила дитина.
А в хату вже злетілись смерті кру́ки.
Вмирили села в невимовних муках,
Лежала Україна в домовині...

Хто відповість, скажіть, за той терор,
За те ганебне збочення й жахіття,
За геноцид минулого століття,
За той лихий, страшний голодомор?

І знову смерть посіяли кати,
І знову геноцид, і знов наруга.
Танцює на людських кістках катюга
Й відходять українці в засвіти...

Ведуча 2: Те, що відбувалося в Україні в 1932-1933 роках, ніде в документах не зафіксовано, бо Сталін наказав ставитися до голодомору як до неіснуючого явища. До загибелі мільйонів селян привело холоднокривне рішення Сталіна відібрати в українських селян їстівні припаси, а потім оповити голодуючих завісою мовчання, заборонити будь-яку допомогу їм з боку міжнародної або радянської громадськості.

Ведуча 1. За радянської влади тема Голодомору була заборонена. Тож пом'янімо хоч сьогодні, із запізненням у кілька довгих десятиліть, великомучеників нашої історії.

Ведуча 2. Хай хвилина вшанування світлої пам'яті жертв голодомору в Україні 1932-1933 років стане актом поминальним, актом покаяння і перестороги для громадян нашої незалежної держави, співвітчизників за кордоном, для всіх людей доброї волі і чистої совісті.

Ведучий 1. Хай у кожному місті і селі, в кожній оселі, в кожній родині старий і малий схилить голову перед пам'яттю невинно убієнних голодом-геноцидом, уклінно припаде до їхніх могил, поставить свічку перед образом Божим. Хай ця хвилина увійде в наші серця тихою молитвою, очистить наші душі від зла. Тож вшануємо їх пам'ять хвилиною мовчання. Прошу всіх встати.

Звуки метронома. *Хвилина мовчання.*

Пісня „Моя мама...”

Ведучий 2. Пам'ять про голод намагалися стерти. Але вона жила, бо чудом уціліла жменька людей, які зберегли її. Ось свідчення про страшну трагедію 33-го тих, які вижили із книги пам'яті «Голод 33-го»

Ведучий 1: Голодомор лишив по собі в Україні економічні, соціальні, демографічні, політичні втрати та духовну руїну. Страшне попелище лежало там, де ще недавно цвів сад духовного життя українського народу.

Ведучий 2: Що ж забрали з собою в могили ті мільйони великомучеників голодного року? Не тільки те, що вони самі могли сотворити, а й те, чого вони так і не передали нащадкам. А відійшли ж найкращі, несли в могилу найкоштовніше, що є в нації, – гени розуму, здоров'я, гени милосердя й справедливості, людяності й відваги, всі зібрані людські чесноти і таланти, а ще глибоку, тверду віру в Бога. Обривався вічний живий ланцюг поколінь. Руйнувалися сім'ї, родинні зв'язки. Народові було завдано удару, якого він ще не знав. Після 1933 року не було чути вже вечірніх пісень в українських селах, повсюдно почали ламати і знищувати церкви, стала різко занепадати народна творчість, мова: душа народу тяжко занедужала.

Виходить маленька дівчинка в білому одязі, молиться

Бозю!

Що там у тебе в руці?!

Дай мені, Бозю, хоч соломинку

Щоб не втонути в Голодній Ріці.

Бачиш, мій Бозю, я ще дитинка.

Таж підрости хоч би трохи бодай.

Світу не бачив ще білого, Бозю.

Я пташенятко, прибите в дорозі.
Хоч би одненьку пір'їночку дай.
Тато і мама холодні мерці.
Бозю, зроби, щоби їсти не хтілось!
Холодно, Бозю.
Сніг дуже білий,
Бозю, що там у тебе в руці?.

Ведучий 1: Пам'ять про Голодомор та радянські злочини проти українського народу набуває ще більшого значення сьогодні у світлі російського вторгнення та нової спроби стерти українську національну ідентичність.

Методи злочинця залишаються незмінними – росія знову використовує зерно, українське зерно, як зброю у війні на знищення. Найбільше багатство нашої землі, яке годує не тільки Україну, але й мільйони людей по всьому світу, ворог знову намагається відібрати.

Ведучий 2: Росіяни крадуть збіжжя, техніку та заганяють фермерів у колгоспи на окупованих територіях. Скрізь, куди не дотягуються загребущі руки окупантів, долітають їхні ракети. Вони цілеспрямовано б'ють по елеваторах і продуктових складах.

Навіть якщо війна в Україні закінчиться якнайшвидше, продовольча криза у світі розтягнеться на найближчі два роки. Адже Україна не встигне, а десть не зможе через наслідки боїв засіяти всі необхідні площі. Отже, не збере восени урожай, який годував би чималу частину світу наступного року.

Ведучий 1: Сьогодні привид голоду загрожує майже 400 мільйонам людей у всьому світі (українське зерно експортується до країн Європи, Північної Африки, Близького Сходу та Азії). Кремлівський режим знову вдається до використання голоду, як інструменту винищення не тільки українців, а й упокорення світу, який підтримує в цей складний час нашу країну.

Студенти виходять по одному із запаленими свічками

Студент 1: Раніше, російські окупанти намагалися знищити українську націю голодом, а сьогодні крадуть із наших територій усе більше і більше зерна. Ми спостерігаємо, як історія повторюється. Але їм не вдалося зламати нас тоді – і не вдасться зараз!

Студент 2: Тепер, після того, як минуло вже багато років, ми можемо відповісти на запитання: чого хотіли досягти організатори голодомору? кому було вигідно «підрубати» нашу хліборобську націю під корінь?

Студент 3: В українців виймали хліборобську душу, ламали хребет нації, свідомо провокували канібалізм

Студент 4: А тому наш обов'язок сьогодні – зберегти пам'ять про всіх невинно закатованих, пам'ять про тих, хто не дожив, пам'ять про тих, хто не долюбив, пам'ять про живих і ненароджених. Ніхто не має права про це забути.

Ведучий 2: Цього року 25 листопада, у суботу, о 16:00 долучіться разом із вашими батьками до акції «Запали свічку»

Ведучий 1.: Ми пам'ятаємо та не маємо права забути всіх несправедливо

Щоб душа ця загублена спокій знайшла

Й у вічність до Бога вона відійшла.

Вшануймо пам'ять загиблих спільною молитвою «**Боже великий єдиний**»